JULIE CAPLIN

Θα με βρεις στη Νέα Υόρκη

**ΔΥΟ ΞΕΝΟΙ. ΜΙΑ ΠΟΛΗ.
ΜΙΑ ΣΠΙΘΑ ΠΟΥ ΠΟΤΕ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ.**

διόπτρα

Στην αγαπημένη μου φίλη Ντόνα,
έναν από τους πιο καλοσυνάτους
και γενναιόδωρους ανθρώπους
που έχω γνωρίσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΙΒΙ

«Μπορώ να δω την κάρτα επιβίβασης και το διαβατήριό σας;» ρώτησε η γυναίκα στο γκισέ, στην είσοδο του σαλονιού της διακεκριμένης θέσης – ναι, ναι, ΜΠΙΖΝΕΣ ΚΛΑΣ, παρακαλώ.

«Μα και βέβαια!» απάντησα, με υπέρμετρο ενθουσιασμό. Προσπαθούσα να το παίξω άνετη, αλλά σ' έξι μήνες θα γινόμουν τριάντα και ακόμη δεν το κατάφερνα. Μου χάρισε ένα ευγενικό χαμόγελο. Το κατακόκκινο κραγιόν στα χείλη της ήταν τόσο τέλειο που μ' έκανε να αναρωτιέμαι μήπως ήταν λαδομπογιά.

«Θα σας πείραζε να βγάλετε τα γυαλιά ηλίου και το καπέλο;» ρώτησε, κοιτάζοντας τη φωτογραφία του διαβατηρίου μου.

Άκλαφτη πήγε η μεταμφίεσή μου. Είχα αγοράσει βιαστικά το καπέλο και τα γυαλιά, μετά το συναπάντημά μου με δύο κοπέλες στην ουρά του ελέγχου ασφαλείας, οι οποίες με αναγνώρισαν και άρχισαν να χαχανίζουν απροκάλυπτα μαζί μου, όσο εγώ κοκκίνιζα σε βαθμό παραγινωμένης φράουλας.

«Περάστε, δεσποινίς Γκριν».

Αναστέναξα με ευγνωμοσύνη.

Αυτό, λοιπόν, θα πει να ταξιδεύεις με στιλ. Το σαλόνι της διακεκριμένης θέσης ήταν τεράστιο, με μεγάλες δερμάτινες πολυθρόνες, δωρεάν μπουφέ, ανοιχτό μπαρ και στοίβες από εφημερίδες και περιοδικά – ήταν, επίσης, ασφυκτικά γεμάτο.

Αφού περιπλανήθηκα σαν χαμένο προβατάκι για πέντε λεπτά, εντόπισα μια ελεύθερη θέση σε μια γωνιά – μία μεγάλη πολυθρόνα με ψηλή πλάτη. Έκανα εισβολή σαν κατακτητής για να καταλάβω τη θέση, αλλά αυτό που αντιλήφθηκα ήταν πως η πολυθρόνα απέναντί της στο τραπέζι ήταν ήδη κατειλημμένη. Η ψηλή, φαρδιά της πλάτη έκρυβε εντελώς τον άνθρωπο που βρισκόταν εκεί.

Καθόταν με το κεφάλι σκυμμένο, απορροφημένος στο κινητό του. Φορούσε σκούρα γυαλιά, όπως κι εγώ, και καπέλο του μπέιζμπολ. Ήλπιζα πως θα κατάφερνα να τρυπώσω στην πολυθρόνα χωρίς να τον ενοχλήσω, αλλά σκόνταψα στο τραπεζάκι και ένα άδειο φλιτζάνι καφέ πάνω του άρχισε να κουνιέται και να κουδουνίζει. Σήκωσε το κεφάλι του ξαφνιασμένος και τα χείλη του σφίχτηκαν σε μια κάθε άλλο παρά φιλική γκριμάτσα.

«Συγγνώμη», μουρμούρισα και, για κάποιο λόγο, άγγιξα το γείσο του καπέλου μου σε στρατιωτικό χαιρετισμό. Νομίζω πως το έκανα για να του δείξω πως ήμασταν σύμμαχοι στην ανωνυμία. Για μια στιγμή, με κοίταξε έντονα… καμιά φορά το καταλαβαίνεις ακόμα και πίσω από τα σκούρα γυαλιά. Προσπαθώντας, πάντα, να το παίζω άνετη, του έγνεψα αδιάφορα, λες και ταξίδευα έτσι κάθε μέρα και ανήκα κι εγώ στην ίδια κλίκα.

Ανταπέδωσε το νεύμα και ξανάσκυψε αμέσως στο κινητό του, ενώ τα χείλη του συσπάστηκαν στιγμιαία από εκνευρισμό με κάτι που διάβασε.

Το τέλειο όταν φοράς γυαλιά ηλίου είναι πως μπορείς να χαζεύεις κάποιον διακριτικά – ή εντάξει, ναι, να τον ζαχαρώνεις κανονικά. Και ο συγκεκριμένος ήταν να σου τρέχουν τα σάλια. Το μακό του μπλουζάκι τσίτωνε πάνω στις υπερβολικά ανοιχτές πλάτες του. (Ανοιχτές πλάτες – η αδυναμία μου.) Από το λίγο που μπορούσα να διακρίνω τα μαλλιά του ήταν καστανά και κατσάρωναν γύρω από το τελείωμα του μπλε σκούρου

καπέλου του, που είχε κεντημένα μπροστά ένα στιλιζαρισμένο Ν και ένα Υ. Είχε τετράγωνο σαγόνι και αετίσια μύτη. Μοντέλο; Ηθοποιός; Και το κερασάκι στην τούρτα; Είχε εκείνα τα σέξι γένια λίγων ημερών, του στιλ «κακό παιδί», που ήταν κόλαση και παράδεισος μαζί.

Κάποια στιγμή, αντιλήφθηκα ότι έβγαζε μάτι πως είχα καρφωθεί και τον χάζευα. Έστρεψα αλλού το βλέμμα μου, κόλλησα για λίγο στο κινητό μου, αλλά λίγα λεπτά αργότερα δεν άντεξα και ξανακοίταξα.

Υπήρχε τόση ένταση στην ακινησία του – σαν να ήταν σε επιφυλακή. Μου έδινε την εντύπωση πως ήταν έτοιμος είτε να το βάλει στα πόδια είτε να επιτεθεί ανά πάσα στιγμή. Το βλέμμα μου άρχισε να γλιστράει ξανά κλεφτά επάνω του και έπιασα να τον παρατηρώ απ' την αρχή και να προσέχω τις εκφραστικές μικροσυσπάσεις των χειλιών του να μαρτυρούν τα συναισθήματα που προσπαθούσαν να κρύψουν τα γυαλιά του. Εκνευρισμός, θυμός, πληγωμένος εγωισμός… περνούσαν όλα γρήγορα από το πρόσωπό του όσο σκρόλαρε, εντελώς απορροφημένος, στην οθόνη, άκαμπτος, καθισμένος βαθιά στο κέντρο του καθίσματος, έτσι που η πολυθρόνα τον έκρυβε σχεδόν ολόκληρο.

Ήξερα πολύ καλά πόσο φριχτά μπορούν να γίνουν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ήμουν στα πρόθυρα να τον ρωτήσω αν ήταν καλά όταν συνειδητοποίησα πως μάλλον προέβαλλα πάνω του τις δικές μου πρόσφατες εμπειρίες από το διαδίκτυο. Τα μοχθηρά σχόλια, το τρολάρισμα, την κριτική, την παντελή έλλειψη ενσυναίσθησης ή συμπόνιας. Μου ήταν πολύ οικείο αυτό το ανεπαίσθητο, σαστισμένο συνοφρύωμα που χαραζόταν στα χείλη του καθώς διάβαζε.

«Με συγχωρείτε», είπα τελικά, παίρνοντας μια γρήγορη απόφαση.

«Μμμ», απάντησε, χωρίς να δείχνει ιδιαίτερα φιλικός ή ενθαρρυντικός. Ίσως να μην καταλάβαινε αγγλικά.

«Ε, θα σας πείραζε;» πρόφερα αργά και δυνατά, λες και ήταν κουφός ή αλλοδαπός, κι έδειξα με μια αδέξια χειρονομία προς την τσάντα μου για να καταλάβει πως του ζητούσα να την προσέχει. Για καλό και για κακό, ακούμπησα απαλά την τσάντα με το πόδι μου και του έκανα μια μικρή παντομίμα περπατήματος με τα δάχτυλα του χεριού μου.

Ακολούθησε μια μεγάλη παύση κι ήμουν έτοιμη να επαναλάβω την ερώτηση όταν εκείνος είπε: «Δίνω την εντύπωση ανθρώπου που προσφέρει υπηρεσίες φύλαξης;».

Στην αρχή, αιφνιδιάστηκα από το ξερό κι απότομο ύφος του, στη συνέχεια συνειδητοποίησα την αμερικανική προφορά του και τέλος, είδα το λοξό, περιπαικτικό χαμόγελό του. Τον περιεργάστηκα αργά από την κορυφή ως τα νύχια.

«Χμ...», είπα, γνέφοντας σκεφτικά. «Θα έλεγα πως ναι, αλλά όχι για τίποτα απαιτητικό. Φύλαξη για αρχάριους».

«Για αρχάριους, ε;» Η περιέργεια χρωμάτισε τη φωνή του και τα χείλη του χαλάρωσαν λίγο ακόμα, σχηματίζοντας ένα διστακτικό χαμόγελο.

«Ναι, για χειραποσκευές, παραδείγματος χάριν. Ίσως και για πολύ καλά εκπαιδευμένα τσιουάουα».

Ξέσπασε σε γέλια. «Πολύ καλά εκπαιδευμένα τσιουάουα; Πώς σου ήρθε αυτό;»

Έβγαλα τα γυαλιά ηλίου και του χαμογέλασα πλατιά. «Να σου πω την αλήθεια...» Έκανα μια παύση. «Δεν έχω ιδέα».

Έβγαλε κι εκείνος τα γυαλιά του, αποκαλύπτοντας τα ζωηρά γαλανά μάτια του, κι ένιωσα θριαμβεύτρια που είχα καταφέρει να του φτιάξω το κέφι.

«Αν δεν σε πειράζει», είπα, γνέφοντας ξανά προς την τσάντα μου. «Θα ήθελα να πάω να πάρω κάτι να πιω».

«Εντάξει, θα προσέχω την τσάντα σου», απάντησε σοβαρεύοντας ξαφνικά, πριν προσθέσει μ' ένα χαμόγελο: «Αρκεί να μην έχεις κανένα μικρό σκυλί εκεί μέσα».

Γέλασα και κοίταξα τριγύρω μου προτού ψιθυρίσω συνωμοτικά: «Την ετοίμασα μόνη μου, οπότε είμαι σχεδόν σίγουρη πως δεν έβαλα σκυλί».

Προς μεγάλη μου χαρά, γέλασε και δεύτερη φορά.

«Ευχαριστώ, είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σου. Δεν θ' αργήσω». Έκανα δυο βήματα και μετά σταμάτησα, καθώς θυμήθηκα τους καλούς τρόπους που μου είχε μάθει η μαμά μου. «Θες να σου φέρω τίποτα;»

Το πρόσωπό του σκοτείνιασε για μια στιγμή, σαν να είχε θυμηθεί κάτι – πράγμα που με έκανε να αναρωτηθώ πότε ήταν η τελευταία φορά που κάποιος είχε προσφερθεί να κάνει κάτι για αυτόν.

«Κάτι να πιεις ή να φας;» διευκρίνισα.

Τον είδα να ξεροκαταπίνει και να κάνει στην άκρη ό,τι ήταν αυτό που τον βασάνιζε.

«Δεν θα έλεγα όχι σε μια μπίρα και λίγα τσιπς, ευχαριστώ».

«Τσιπς;» επανέλαβα.

«Πατατάκια. Ξέρεις».

«Κάποια συγκεκριμένη γεύση;»

«Τυρί και κρεμμύδι», είπε με χαμόγελο. «Υπάρχει άλλη γεύση;»

«Εγώ έχω αδυναμία σ' αυτά με το γλυκό τσίλι, αλλά αυτά τα βγάζουν μόνο σε κυριλέ».

«Υπάρχουν κυριλέ πατατάκια;» Στα χείλη του σχηματίστηκε πάλι εκείνο το λοξό χαμόγελο. «Ποιος να το περίμενε;»

«Ξέρεις, τα ακριβά», είπα.

«Δεν είμαι και τόσο ειδήμων». Χαμογέλασε, καθησυχάζοντάς με πως δεν είχα γίνει εντελώς ρεζίλι.

«Επιστρέφω αμέσως», είπα.

«Θα προσέχω πολύ καλά την τσάντα σου», είπε μ' άλλο ένα χαμόγελο, αποκαλύπτοντας ένα απίστευτα χαριτωμένο λακκάκι στο μάγουλό του, λες και κάποιος είχε ζουπήξει εκεί το δάχτυλό του.

Ήταν, επίσης, λες και κάποιος είχε ζουπήξει με κάτι την καρδιά μου, προκαλώντας μια αλλόκοτη αίσθηση φτερουγίσματος στο στήθος μου.

Όπως έκανα να φύγω, κατάφερα να σκοντάψω ξανά πάνω στο τραπεζάκι –προσθέτοντας ακόμα μία μελανιά στο καλάμι μου– κι αυτός πετάχτηκε αμέσως πάνω, απλώνοντας προστατευτικά τα χέρια λες και ήταν έτοιμος να με πιάσει αν έπεφτα.

Η κίνηση αυτή καρφώθηκε στην καρδιά μου σαν βέλος σε ξύλο. Είχε πολύ καιρό να νοιαστεί κάποιος για μένα.

«Ευχαριστώ», είπα, καταφέρνοντας να μείνω όρθια και προλαβαίνοντας το άδειο φλιτζάνι πριν πέσει.

«Ωραία απόκρουση», είπε με εκείνη τη βελούδινη φωνή του.

Έφυγα νιώθοντας λίγο ζαλισμένη. Ίσως να οφειλόταν απλώς στην ανθρώπινη επαφή, αλλά εκείνη τη στιγμή με έκανε να αισθανθώ ελάχιστα λιγότερο χαμένη.

Έκανα έναν γρήγορο γύρο στο σαλόνι – όσο γρήγορος μπορεί να είναι ένας γύρος όταν όλα είναι δωρεάν. Επιφανειακά τουλάχιστον, σε καθαρά υλικό επίπεδο, τα πράγματα έδειχναν να φτιάχνουν. Η ζωή ήταν πολύ σκατά τις τελευταίες εβδομάδες.

Γέμισα ένα ποτήρι σαμπάνια –κανονική, όχι προσέκο– κι ύστερα άρχισα να χαζεύω τις μπίρες.

Πέρασα αρκετή ώρα προσπαθώντας να αποφασίσω τι να διαλέξω για τον όμορφο συνδαιτημόνα μου. Μου φέρθηκε καλά, όταν τόσοι άνθρωποι –άγνωστοι κυρίως– ήταν αγενείς και απαίσιοι μαζί μου τον τελευταίο καιρό.

Δεν ήξερα τίποτα από μπίρες, αλλά αφού ήταν τζάμπα, άρπαξα τέσσερα διαφορετικά μπουκάλια. Στη χειρότερη, μπορούσα πάντα να τα επιστρέψω. Όταν εξήγησα τον λόγο της αναποφασιστικότητάς μου στον εξυπηρετικό μπάρμαν, είχε την καλοσύνη να μου δανείσει ένα ανοιχτήρι.

❄

«Ορίστε».

Ο κύριος Κούκλος γούρλωσε έκπληκτος τα μάτια του βλέποντας τα μπουκάλια της μπίρας που κρατούσα στο ένα χέρι, με τους λαιμούς τους στριμωγμένους επισφαλώς ανάμεσα στα δάχτυλά μου.

«Δεν ήξερα τι να σου πάρω».

Τα ακούμπησα ένα ένα πάνω στο τραπεζάκι, ενώ προσπαθούσα ταυτόχρονα να κρατήσω και το ψηλό ποτήρι με τη σαμπάνια μου.

Οι άκρες των ματιών του ζάρωσαν από ένα χαμόγελο.

«Ευχαριστώ. Θα ήμουν ευγνώμων με οτιδήποτε. Τόσες επιλογές... εε... πολύ ευγενική σκέψη».

«Ναι, είδες τι καλή που είμαι;» είπα χαρωπά και κάθισα ξανά στην πολυθρόνα μου, υψώνοντάς του –εις υγείαν– το ποτήρι μου, πριν πιω την πρώτη γουλιά από τη σαμπάνια μου, εντυπωσιασμένη που είχα καταφέρει να τη μεταφέρω μέχρι το τραπέζι χωρίς να χύσω ούτε σταγόνα. Παραλίγο να αναπηδήσω τη στιγμή που οι έντονες φυσαλίδες έσκασαν πάνω στη γλώσσα μου μαζί με την κοφτερή οξύτητα της σαμπάνιας.

«Α! Σου έφερα και τσιπς», είπα με περηφάνια, βγάζοντας ένα σακουλάκι από τη μεγάλη τσέπη του φούτερ μου.

«Ευχαριστώ. Με κακομαθαίνεις. Μόνο που...» Έσκυψε μπροστά και διάλεξε μία από τις μπίρες, κοιτάζοντας το καπάκι και μετά την άκρη του τραπεζιού.

«Α, ναι». Έχωσα το χέρι στην κωλότσεπή μου. «Αυτό το δανείστηκα». Του έδωσα το ανοιχτήρι. «Πρέπει να το επιστρέψω σε λίγο».

«Τα έχεις σκεφτεί όλα», είπε μ' ένα ακόμα από εκείνα τα χαμόγελα που προξενούσαν παράξενα πράγματα στο στομάχι μου.

«Τώρα, μάλιστα. Αυτή είναι ζωή», είπα μ' έναν μακάριο αναστεναγμό, πίνοντας άλλη μια γουλιά από τη σαμπάνια μου.

Η μαμά θα το λάτρευε αυτό. Η καρδιά μου σφίχτηκε με εκείνο το μικρό, ακούσιο τσίμπημα μόλις τη σκέφτηκα. Είχαν περάσει πέντε χρόνια από τότε που την έχασα, όμως αυτή η βαθιά θλίψη που ένιωθα κάθε φορά που σκεφτόμουν όλα όσα δεν θα μπορούσα ποτέ πια να της πω δεν είχε χαθεί. Πράγματα σαν αυτό που συνέβαινε τώρα. Νέα Υόρκη τον Δεκέμβρη με διαμονή στο Plaza. Ήταν το όνειρό μας. Αυτό που συζητούσαμε κουκουλωμένες με μια κουβέρτα βλέποντας το *Έρωτας μετ' εμποδίων*, το *Μόνος στο σπίτι 2* και *Το ξωτικό των Χριστουγέννων*, ανάμεσα σε πολλές άλλες αγαπημένες μας χριστουγεννιάτικες ταινίες. Το όνειρο του τι θα κάναμε «μια μέρα», που δεν ήρθε ποτέ, αλλά το συζητούσαμε όλο και περισσότερο όσο η ζωή της έσβηνε, παρόλο που και οι δυο μας ξέραμε πως αυτή η μέρα ήταν κάτι άπιαστο.

«Μμμ», μούγκρισε με αγαλλίαση ο καινούριος φίλος μου, κατεβάζοντας μια γερή γουλιά μπίρας κατευθείαν από το μπουκάλι. «Και πάλι ευχαριστώ».

«Δεν κάνει τίποτα. Κι εγώ σ' ευχαριστώ που πρόσεχες την τσάντα μου». Του χαμογέλασα πλατιά. «Τα πήγες εξαιρετικά, παρά την τραγική έλλειψη προσόντων σου».

«Δηλαδή τώρα δικαιούμαι πιστοποιητικό; Ή βεβαίωση προϋπηρεσίας, ξέρω γω;» ρώτησε, αφήνοντας το μπουκάλι της μπίρας κάτω.

«Α, ναι. Φυσικά. Ορίστε». Του έκανα το γνωστό σήμα επιβράβευσης με τον αντίχειρα. «Θα μπορούσα... ε... να σ' το στείλω

και στο WhatsApp...» Η φωνή μου έσβησε. Αχ, όχι. Μήπως ακούστηκε σαν να του ζητούσα το τηλέφωνό του;

Μου χάρισε ένα ζεστό χαμόγελο, σώζοντάς με από την αμηχανία μου. «Μην ανησυχείς. Θα τα καταφέρω και χωρίς αυτό». Γύρισε ξανά στο κινητό του κι εγώ άφησα έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Ειλικρινά, δεν ήταν κίνηση για να του την πέσω.

Έριξα άλλη μια ματιά τριγύρω στο σαλόνι, αδυνατώντας ακόμη να πιστέψω πως όντως βρισκόμουν εκεί, παρατηρώντας προσεκτικά τους ανθρώπους γύρω μου λες και κάποιος από αυτούς μπορούσε να μου αρπάξει αυτή την απίστευτη ευκαιρία τόσο γρήγορα όσο μαγικά είχε εμφανιστεί στη ζωή μου.

Όταν επικοινώνησε μαζί μου η ομάδα μάρκετινγκ του Plaza, αγνόησα το μέιλ τους για μία ολόκληρη εβδομάδα, μέχρι που ξαναέστειλαν. Ως αρθρογράφος οικονομικών θεμάτων στο διαδικτυακό περιοδικό *Money Weekly*, γνωρίζω πολύ καλά από απάτες... ή μάλλον, *όφειλα* να γνωρίζω.

Για να μην τα πολυλογώ, έπεσα θύμα απάτης και έχασα ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό χρημάτων.

Οπότε, όταν μου προσφέρθηκε μια δεύτερη ευκαιρία –αυτή τη φορά αληθινή– για ένα ταξίδι με όλα τα έξοδα πληρωμένα και διαμονή στο Plaza Hotel, είχα κάθε λόγο να είμαι επιφυλακτική.

Δόξα τω Θεώ, η γυναίκα από το τμήμα δημοσίων σχέσεων επέμεινε.

Και τώρα ήμουν εδώ, στο Χίθροου, έτοιμη να επιβιβαστώ σε πτήση για τη Νέα Υόρκη και να περάσω τις επόμενες τρεις εβδομάδες στο «Μεγάλο Μήλο», μένοντας στο πεντάστερο Plaza, πάνω στην Πέμπτη Λεωφόρο και δίπλα στο Σέντραλ Παρκ.

Μερικές φορές συμβαίνουν και καλά πράγματα στους ανθρώπους. Ακόμα και σε μένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΝΟΑ

Επέστρεψα στο κινητό μου και το πρόσωπό μου σχεδόν πονούσε από το χαμόγελο, λες και το δέρμα μου ήταν άμαθο σε αυτή τη δραστηριότητα. Η κοπέλα –που, όποια και αν ήταν, υπέθετα πως, όπως κι εγώ, ήθελε να παραμείνει ανώνυμη– είχε καταφέρει κάτι που κανένας άλλος δεν είχε πετύχει εδώ και μία τουλάχιστον εβδομάδα. Από τότε δηλαδή που άκουσα εκείνο τον ανατριχιαστικό ήχο οστού που σπάει, ύστερα από το πολύ σκληρό μου τάκλιν.

Την παρακολουθούσα, πίσω από τα σκούρα γυαλιά μου, να χαμογελάει μόνη της και ζήλευα την ανεμελιά της καθώς κοιτούσε τριγύρω στην αίθουσα, απολαμβάνοντας φανερά κάθε γουλιά της σαμπάνιας της. Ξαφνικά, αφού πρώτα κοίταξε κλεφτά γύρω της, άρχισε να αδειάζει την τσέπη του φούτερ της, βγάζοντας ένα σακουλάκι σοκολατάκια Minstrels μαζί με μια KitKat, ένα πακέτο κρακεράκια Mini Cheddars και ένα μικρό κουτί Pringles. Τα έχωσε όλα στην τσάντα της, σαν σκιουράκι που αποθηκεύει τις προμήθειες του χειμώνα.

Χαμογέλασα ξανά, σκεπτόμενος πως το σαλόνι της διακεκριμένης θέσης ήταν, προφανώς, κάτι καινούριο γι' αυτήν. Εγώ είχα αρχίσει να το συνηθίζω πια, μαζί με όλα τα προνόμια που συνόδευαν τη ζωή ενός επαγγελματία ποδοσφαιριστή της Πρέμιερ Λιγκ. Παρόλο που μπορούσα να αποκτήσω ό,τι ήθελα,

όποτε το ήθελα, με συγκίνησε ανεξήγητα η κίνησή της να μου φέρει όχι μία, αλλά τέσσερις διαφορετικές μπίρες, μόνο και μόνο για να βεβαιωθεί πως ένας άνθρωπος εντελώς άγνωστος σε αυτή θα έπινε την μπίρα της προτίμησής του. Η σιγουριά της και ο ελαφρώς αντισυμβατικός τρόπος σκέψης της ήταν αξιολάτρευτα. Σκέφτηκα να της δώσω το τηλέφωνό μου για εκείνο το «πιστοποιητικό». Θα το έκανα, αν δεν ήμουν υποχρεωμένος να κρατάω χαμηλό προφίλ και να φύγω από τη χώρα για τουλάχιστον τρεις εβδομάδες ώστε να «ξεφύγω από τα ραντάρ των μέσων», όπως το είχε θέσει τόσο διπλωματικά η ατζέντισά μου, η Λάρα. Στην πραγματικότητα, το έβαζα στα πόδια – κατ' εντολή δική της και του προπονητή της ομάδας. Είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα πως, αν έμενα μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, θα μειώνονταν οι πιθανότητες να μου επιβάλει η Ομοσπονδία βαρύτερη τιμωρία.

Στύλωσα το βλέμμα μου στον τίτλο ενός αθλητικού ειδησεογραφικού σάιτ, νιώθοντας τη μαυρίλα να επιστρέφει στη θέση της και τη γνώριμη ναυτία να μου καίει το στομάχι.

ΤΟ ΒΡΟΜΙΚΟ ΤΑΚΛΙΝ ΤΟΥ ΣΑΝΤΕΡΣΟΝ ΒΑΖΕΙ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΙΕΡΑ ΤΟΥ ΜΕΝΖΙΣ ΣΤΗΝ ΠΡΕΜΙΕΡ ΛΙΓΚ

Πήρα μια κοφτή ανάσα, δαγκώνοντας τα χείλη μου, γεμάτος ντροπή. Μακάρι να μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω. Αλλά δεν μπορούσα... Ακόμα κι εκεί, μέσα στο γεμάτο σαλόνι του αεροδρομίου, βρισκόμουν ξανά στο γήπεδο, στον αγώνα Φούλαμ εναντίον Άστον Βίλα. Χάναμε 2-1. Δευτερόλεπτο το δευτερόλεπτο, θυμόμουν ακριβώς τι πέρασε από το μυαλό μου. Χρειαζόμασταν τη νίκη. Εγώ χρειαζόμουν ένα γκολ. Το κυνήγησα. Μπήκα δυνατά στη διεκδίκηση. Είδα την ευκαιρία να σκοράρω...

Αν δεν βρισκόμουν σε δημόσιο χώρο, σ' αυτό το πολύβουο σαλόνι του αεροδρομίου, θα ούρλιαζα απελπισμένα και θα έκρυβα το πρόσωπό μου μέσα στα χέρια μου. Άνοιξα άλλη σελίδα.

ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΣΧΟΛΙΑΣΤΗΣ ΣΤΗΝ TV ΖΗΤΑΕΙ
ΟΚΤΑΜΗΝΟ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΑΝΤΕΡΣΟΝ

Είχα ήδη φάει αποκλεισμό έξι αγώνων μετά το τάκλιν στον Ρικ Μένζις, που του είχε σπάσει το πόδι σε δύο σημεία, αφήνοντάς τον στο νοσοκομείο με ελάχιστες πιθανότητες να ξαναπαίξει ποτέ στην Πρέμιερ Λιγκ. Άξιζα ό,τι κι αν μου συνέβαινε, ωστόσο, σε καμία περίπτωση δεν μπορούσα ν' αντέξω να είμαι εκτός δράσης για οκτώ μήνες.

Για χάρη της ομάδας και της θέσης μου σ' αυτή, έκανα ό,τι μου έλεγαν. Χρωστούσα πάρα πολλά σε πάρα πολλούς για να τους απογοητεύσω – αν και, κατά τραγική ειρωνεία, αυτός ακριβώς ο φόβος ήταν που με είχε οδηγήσει να ρισκάρω εκείνο το τάκλιν.

Ύστερα από δύο εβδομάδες εκτός, λόγω τραυματισμού, και με την ομάδα να μετράει τέσσερις ήττες στο μεταξύ, έπρεπε να φροντίσω η επιστροφή μου να έχει αντίκτυπο. Να δείξω στον προπονητή πως μπορεί να ήμουν από τους μεγαλύτερους ηλικιακά παίκτες της ομάδας, αλλά παρέμενα απαραίτητος.

Έριξα άλλη μια κλεφτή ματιά στην κοπέλα απέναντί μου κι εκείνη μ' έπιασε και μου χάρισε ακόμα ένα από εκείνα τα χαμόγελα που φώτιζαν ολόκληρο το πρόσωπό της. Δεν είχε ιδέα ποιος ήμουν κι αυτό ήταν από μόνο του μια κάποια ανακούφιση. Ο κόσμος μού είχε κάνει τη ζωή δύσκολη έξω στον δρόμο. Ακόμα κι εδώ, στην ουρά του τσεκ ιν.

Το κινητό μου δονήθηκε από ένα μήνυμα.

Καλό ταξίδι. Καλή πτήση. Να προσέχεις
και μην μπλέξεις πουθενά.

Η Λάρα. Μόρφασα. Ήξερα πως, ως ατζέντισσά μου, ήταν με το μέρος μου, αλλά είχα ήδη αρκετές τύψεις από μόνος μου χωρίς να χρειάζομαι υπενθύμιση ότι έπρεπε να περνάω απαρατήρητος και να είμαι υπόδειγμα συμπεριφοράς.

Έβγαλα τα γυαλιά ηλίου για να τρίψω τα κουρασμένα μάτια μου, παρασύροντας άθελά μου και το καπέλο μου. Τις τελευταίες μέρες ο ύπνος ήταν πολυτέλεια. Ίσως τελικά να μην ήταν τόσο καλή ιδέα που επισκέφτηκα τον Ρικ Μένζις. Δεν ήθελε τη συμπόνια μου, αν και είχε δεχτεί την προσφορά μου να πληρώσω την εγχείρησή του με έναν κορυφαίο ορθοπεδικό χειρουργό στην Ελβετία.

Καθώς τεντώθηκα και ακούμπησα πίσω στην πολυθρόνα, έπιασα το βλέμμα ενός άντρα λίγα τραπέζια πιο πέρα. Τα μάτια του στένεψαν και είδα το σώμα του να σφίγγεται σαν ταύρου έτοιμου να ορμήσει. Γύρισα αδιάφορα αλλού το βλέμμα, σαν να μην είχα αντιληφθεί το ξαφνικό, έντονο ενδιαφέρον του, κι έκανα μια προσευχή – *Μακάρι, να μη δώσει συνέχεια*.

Αλλά, δεν εισακούστηκα. Σηκώθηκε κι άρχισε, με απειλητική μαγκιά, να παραμερίζει κόσμο, έτοιμος για τσαμπουκά. Φορούσε φανέλα της Άστον Βίλα, που μετά βίας κάλυπτε την μπιροκοιλιά του, αφήνοντας εκτεθειμένους πέντε πόντους τριχωτής, διογκωμένης σάρκας.

Η κοπέλα, ίσως επειδή διαισθάνθηκε την απότομη αλλαγή στην ατμόσφαιρα, γύρισε να κοιτάξει πίσω και τον είδε να πλησιάζει. Έριξε μια ματιά σε μένα κι έπειτα ξαναγύρισε σ' αυτόν.

«Σάντερσον, παλιομαλάκα!» είπε αυτός, δείχνοντάς με με ένα κοντόχοντρο δάχτυλο.

Γύρω μας έπεσε σιωπή, ενώ αυτός έκανε άλλο ένα βήμα προς το μέρος μου.

«Όχου, έλεος πια!» είπε δυνατά η κοπέλα. Πετάχτηκε πάνω, άρχισε να κουνάει το κεφάλι της και να γελάει. Τα μάτια της άστραφταν καθώς τίναζε πίσω τις ξανθοκόκκινες μπούκλες της. «Αν είχα μία λίρα για κάθε φορά που κάποιος μπερδεύει τον άντρα μου… Χωρίς πλάκα, αυτή τη στιγμή θα κολυμπούσα στα πενηντάρικα. Ξέρω, ξέρω, είναι ολόιδιος, αλλά σας διαβεβαιώνω πως αυτός εδώ είναι ο Ρόι Κεν… τον». Κόμπιασε ανεπαίσθητα στα μισά της λέξης. «Ο άντρας μου κάθε άλλο παρά διάσημος είναι και όσο πιο συνηθισμένος γίνεται. Ετοιμαζόμαστε να φύγουμε για μήνα του μέλιτος». Σταμάτησε για μια στιγμή και έκρυψε πίσω από την πλάτη το αριστερό της χέρι –στο οποίο δεν υπήρχε βέρα–, πριν προσθέσει μ' έναν κουρασμένο αναστεναγμό: «Οπότε, αν θέλετε να σαπίσετε κάποιον στο ξύλο, μήπως θα μπορούσατε να διαλέξετε κάποιον άλλο; Δεν θέλω φωτογραφίες του με μαυρισμένο μάτι».

Κι έπειτα, ήρθε και κάθισε πάνω στα πόδια μου, περνώντας το ένα της χέρι γύρω από τον λαιμό μου και τραβώντας με πάνω της. Η ευγνωμοσύνη που ένιωσα εκείνη τη στιγμή δεν περιγράφεται· ήταν τόσο μεγάλη που ήθελα να τη σφίξω στην αγκαλιά μου. Αντί γι' αυτό, χώθηκα με τη μύτη στον λαιμό της, υπερβολικά ξαφνιασμένος για να πω οτιδήποτε, ενώ ταυτόχρονα με αποσπούσε ευχάριστα η μυρωδιά του δέρματός της και ο απαλός πισινός της που είχε προσγειωθεί πάνω στα πόδια μου.

«Ευχαριστώ, αγάπη μου», είπα, ανακουφισμένος που η προσοχή του κοντού, θυμωμένου τύπου ήταν στραμμένη πάνω της και όχι σε μένα. Την τράβηξα προστατευτικά κοντά μου.

«Σκατά, συγγνώμη, γλυκιά μου», της είπε ο τύπος κι ύστερα έγειρε λίγο στο πλάι για να με δει, καθώς με έκρυβε εκείνη. «Συγγνώμη, ρε φίλε, αλλά του μοιάζεις τρομερά».

Ανασήκωσα τους ώμους και είπα, κάνοντας μια απεγνωσμένη προσπάθεια να μιμηθώ την αγγλική προφορά: «Συμβαίνει όλη την ώρα».

Κρίνοντας από το πνιχτό γελάκι της κοπέλας, πρέπει ν' ακούστηκα περισσότερο σαν τον Ντικ Βαν Ντάικ* παρά σαν γοητευτικός Βρετανός.

«Ε, ναι», είπε εκείνος, καθώς απομακρυνόταν. Πάνω στη βιασύνη του έπεσε πάνω σ' ένα τραπέζι και όλοι γύρω μας, που μέχρι εκείνη τη στιγμή μάς κοίταζαν, ξαφνικά επέστρεψαν στις δουλειές τους, καθώς ο τύπος έφυγε σχεδόν τρέχοντας.

Μείναμε εκεί για αρκετά δευτερόλεπτα: εγώ αποσβολωμένος· εκείνη... δεν ήμουν σίγουρος. Τα χέρια μου βρίσκονταν ακόμη στη μέση της και δεν ήθελα να την αφήσω. Την ένιωθα σαν κάτι που έλειπε από τη ζωή μου. Ύστερα η στιγμή άρχισε να γίνεται αμήχανη και η κοπέλα πετάχτηκε όρθια από την αγκαλιά μου. «Λοιπόν, πλάκα είχε αυτό», είπε.

«Ρόι Κεν-τον;»

Χαμογέλασε πονηρά και χάιδεψε το πιγούνι της, δείχνοντας με το άλλο χέρι της τα γένια μου. «Πήγαινα για Ρόι Κεντ. Ξέρεις, από το *Ted Lasso*.** Αλλά μετά κατάλαβα πως θα ακουγόταν πολύ ψεύτικο, οπότε... αυτοσχεδίασα λιγάκι».

«Δεν μπορώ να πιστέψω ότι το έκανες αυτό», είπα, αποσβολωμένος από το απίστευτο θράσος και την ετοιμότητά της – και πάνω απ' όλα από την προθυμία της να μπει στη μέση για να σώσει έναν άγνωστο. Θα μπορούσε να έχει πάει τρομερά στραβά όλο αυτό και θα ήταν η πρώτη που θα την έπαιρνε η μπάλα. Μπήκε ανάμεσα σ' εμένα και σε μια απειλή. Μακάρι να ήξερε

---

* Dick Van Dyke. Αμερικανός ηθοποιός ο οποίος είναι διάσημος –μεταξύ άλλων– για την τρομερά ψεύτικη/αποτυχημένη «cockney» αγγλική προφορά του στην ταινία του 1964, *Mary Poppins*. (ΣτΜ)

** Ο Ρόι Κεντ είναι χαρακτήρας της τηλεοπτικής σειράς *Ted Lasso*: ένας τραχύς, μονίμως κατσούφης πρώην ποδοσφαιριστής με χαρακτηριστικό αξύριστο λουκ. (ΣτΜ)

πόσο λίγο άξιζα την καλοσύνη της. Η ναυτία ανέβηκε μέχρι τον λαιμό μου. Η ντροπή λίγο έλειψε να με γονατίσει. Έπρεπε να κρατήσω αποστάσεις.

«Αυτό που έκανες ήταν, πραγματικά, τρομερά ευγενικό. Σε ευχαριστώ, αλλά πρέπει να φύγω. Ανακοίνωσαν την πτήση μου». Με αυτά τα λόγια μάζεψα τα πράγματά μου και το έβαλα στα πόδια, προσπαθώντας να βάλω όσο περισσότερη απόσταση γινόταν ανάμεσά μας. Ήταν τόσο καλή, που προσευχόμουν να μη μάθει ποτέ πως η καλοσύνη της είχε πάει στράφι και πως ο Σάντερσον ήταν ο Νόα Σάντερσον, ο ποδοσφαιριστής που κατέστρεψε την καριέρα ενός ανθρώπου μόνο και μόνο για να αποδείξει την αξία του. Δεν θα άντεχα να μάθει πως δεν άξιζα να με σώσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

IBI

«Η μπίζνες κλας έχει ήδη επιβιβαστεί», είπε ο υπάλληλος στο γκισέ και με ένα κουρασμένο, συγκαταβατικό χαμόγελο έδειξε προς την άλλη άκρη της αίθουσας αναμονής κι εγώ έσπευσα προς τα εκεί. Εντάξει, είχα χαζέψει για αρκετή ώρα στα duty free, προσπαθώντας ακόμη να συνέλθω από την παράξενη έξαψη που ένιωσα όταν όρμησα στην αγκαλιά εκείνου του φουκαρά. Και χαιρόμουν που το είχα κάνει, ακόμα και αν αυτός δεν έβλεπε την ώρα να ξεφύγει απ' όλο αυτό. Ήξερα πώς είναι να σε πλησιάζουν άνθρωποι που δεν σε ξέρουν καν και να σου φέρονται άσχημα – αν και εκείνος δεν αποκλείεται να με πέρασε, πολύ απλά, για παλαβή.

Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που ένα μέλος του πληρώματος καμπίνας μού έδειχνε να πάω αριστερά. Χάρισα ένα εκτυφλωτικό χαμόγελο στην αεροσυνοδό, γιατί ήταν απλώς αδύνατο να το παίζω άνετη. Αχ, μαμά και να μ' έβλεπες τώρα…

Οι περισσότεροι επιβάτες της διακεκριμένης θέσης είχαν ήδη καθίσει, ενώ εγώ ακόμη προχωρούσα, σχεδόν χοροπηδούσα, στον διάδρομο. Τα καθίσματα στα πολυτελή μικρά κουβούκλια, που έμοιαζαν περισσότερο με ατομικά αναγνωστήρια βιβλιοθήκης, ήταν τα μεγαλύτερα που είχα δει, ενώ η διάταξη της καμπίνας δεν είχε καμία σχέση μ' εκείνη που είχα συνηθίσει. Υπήρχαν μόνο τέσσερα καθίσματα σε κάθε

σειρά. Από ένα κάθισμα δίπλα σε κάθε παράθυρο και δύο στον διάδρομο.

Το δικό μου ήταν στον διάδρομο.

Και μπορεί ο επιβάτης στο κάθισμα δίπλα από το δικό μου να είχε σκυμμένο το κεφάλι, όμως αναγνώρισα αμέσως το σκούρο μπλε καπέλο με το χαμηλωμένο γείσο και παραλίγο να βάλω τα γέλια, παρόλο που ακόμη δεν είχα συνέλθει από την ξαφνική φυγή του από το σαλόνι αναμονής. Σίγουρα θα νόμιζε πως τον παρακολουθούσα ή κάτι τέτοιο.

«Γεια», είπα, προχωρώντας προς τη θέση μου. «Είναι πιασμένη αυτή η θέση;»

Σήκωσε το κεφάλι και τα μάτια του στένεψαν, κοιτάζοντας πρώτα εμένα κι έπειτα το άδειο κάθισμα δίπλα του. Μια λάμψη πέρασε από το βλέμμα του, μια γρήγορη σπίθα που μου στάθηκε αδύνατο να αποκωδικοποιήσω, πριν σβήσει και αδειάσει σκόπιμα το πρόσωπό του από κάθε έκφραση. Ήταν ξεκάθαρο πως είχα ταράξει την ισορροπία του – κι αυτό μου άρεσε, μιας και είχε ταράξει κι εκείνος τη δική μου.

«Πλάκα κάνω. Η θέση μου είναι», είπα, χαρίζοντάς του αυτό που ήλπιζα πως ήταν ένα σαγηνευτικό χαμόγελο.

Είδα, μέσα σε μια στιγμή, πολλά και διάφορα συναισθήματα να περνούν φευγαλέα από το πρόσωπό του, σαν να μην μπορούσε να αποφασίσει τι ακριβώς ένιωθε.

«Μάλιστα», είπε τελικά, καταλήγοντας σε μια ήρεμη παραίτηση και παραχωρώντας μου ένα ευγενικό χαμόγελο.

«Μικρός που είν' ο κόσμος, ε;» Και αμέσως μετά, όλο αυτό το δήθεν χαλαρό και άνετο έκανε φτερά. «Να σου πω μόνο πως, πραγματικά, δεν σε παρακολουθώ. Δεν είμαι εμμονική. Δεν άλλαξα εισιτήριο ή κάτι τέτοιο».

Δεν γέλασε.

«Δεν μου πέρασε καν απ' το μυαλό», μου είπε, κι εγώ κατάλαβα πως όποια χημεία και αν είχε υπάρξει νωρίτερα ανάμεσά

μας είχε πλέον γίνει καπνός. Κατά πάσα πιθανότητα είχε κάποια σχέση με το όνομα που τον φώναξε ο εξαγριωμένος ζουμπάς, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω τι ακριβώς. Έσπαγα το κεφάλι μου. Σάντερσον; Ήταν σαν να προσπαθούσα να πιάσω καπνό – όσο περισσότερο σκεφτόμουν αυτό το όνομα, τόσο περισσότερο μου ξέφευγε. Ήμουν σίγουρη, όμως, πως κάπου το ήξερα.

Με παρακολουθούσε όσο βολευόμουν στη θέση μου – κάτι που δεν διήρκεσε και τόσο πολύ, μιας και ο χώρος ήταν αδιανόητα άνετος. Στην πραγματικότητα, υπήρχε τόσος χώρος για τα πόδια, που άνετα έστρωνες υπνόσακο και κοιμόσουν εκεί χάμω.

«Τέλεια», μουρμούρισα, χαϊδεύοντας το μπράτσο του καθίσματος και προσπαθώντας να δείχνω λες και πετούσα έτσι κάθε μέρα, ενώ ταυτόχρονα αντιστεκόμουν στην επιθυμία να ψαχουλέψω επιτόπου το συναρπαστικό νεσεσέρ με τα δωρεάν καλούδια της White Company*.

Προτού καλά καλά προλάβω να τακτοποιήσω την κουβέρτα και το μαξιλάρι για να βάλω ζώνη, εμφανίστηκε ένα μέλος του πληρώματος καμπίνας μ' έναν δίσκο με χυμό πορτοκάλι, νερό και σαμπάνια.

«Ευχαριστώ», είπα χαμογελώντας πλατιά και πήρα μια σαμπάνια. Δίπλα μου, ο κύριος Σάντερσον –όποιος και αν ήταν– πήρε έναν χυμό πορτοκάλι και κράτησε σκυμμένο το κεφάλι. Μετά τη δυσάρεστη σκηνή στο σαλόνι αναμονής του αεροδρομίου, καταλάβαινα γιατί προτιμούσε να περνάει απαρατήρητος.

❄

Αποφάσισα να αγνοήσω αυτόν τον Σάντερσον δίπλα μου και κάθε προσπάθεια να δείχνω κουλ πήγε περίπατο καθώς

---

* Η White Company είναι βρετανική εταιρεία ειδών σπιτιού/lifestyle με πολυτελή, μίνιμαλ αισθητική – λευκά είδη, αρώματα, πιτζάμες, travel kits κ.τ.λ. (ΣτΜ)

δοκίμασα όλα τα κουμπιά στο μπράτσο του καθίσματος. Το κάτω μέρος του καθίσματος γλίστρησε κάτω από τα πόδια μου και η πλάτη έγειρε προς τα πίσω, μέχρι που βρέθηκα αναπαυτικά οριζοντιωμένη. Το επανέφερα σε όρθια θέση και χώθηκα στο νεσεσέρ με τα καλούδια, όπου βρήκα μια μάσκα ύπνου, ένα ζευγάρι κάλτσες, μια μικρή οδοντόβουρτσα από μπαμπού με οδοντόκρεμα ταξιδιωτικού μεγέθους, ένα ενυδατικό σπρέι προσώπου και ένα μικρό μπουκαλάκι άρωμα.

Τράβηξα από τη θήκη μπροστά μου το σκληρό χάρτινο μενού και το μελέτησα. Θα σέρβιραν πρόγευμα με ομελέτα και καπνιστό σολομό πάνω σε αγγλικό μάφιν, μαζί με φρέσκα φρούτα και βιολογικό ελληνικό γιαούρτι, καθώς και σαμπάνια. Αργότερα θα ακολουθούσε απογευματινό τσάι με σάντουιτς αγγουριού, αυγού και ζαμπόν, με μικρά μακαρόν, εκλεράκια σοκολάτας και μιλφέιγ, ενώ το γεύμα θα έκλεινε με ένα σκον αποξηραμένων φρούτων, κρέμα και μαρμελάδα φράουλα. Έβαλα το μενού πίσω στη θέση του μ' ένα χαμόγελο μακαριότητας και βολεύτηκα ξανά στο κάθισμά μου. Θα μπορούσα πολύ εύκολα να συνηθίσω να ζω έτσι. Α, ναι, δεν θα είχα κανένα απολύτως πρόβλημα.

Μολονότι υπήρχε πολύ περισσότερος χώρος απ' όσο είχα συνηθίσει να έχω σε αεροπλάνο, είχα διαρκώς επίγνωση της παρουσίας του διπλανού μου, όπως και κάθε παραμικρής του κίνησης. Μπορούσα ακόμα και να τον μυρίσω. Φορούσε μία από εκείνες τις υπέροχες, ακριβές κολόνιες, με τη ζεστή μυρωδιά κέδρου και μια εσάνς χρήματος.

Καθώς είχε καταστήσει σαφές πως ήθελε να κάνουμε σαν να μην είχαμε συναντηθεί ποτέ, προσπάθησα όσο μπορούσα να τον αγνοήσω, παρακολουθώντας την κίνηση γύρω μου, χαμογελώντας στο πλήρωμα που μοίραζε ποτά στους επιβάτες, κάθε φορά που συναντούσα το βλέμμα τους.

Μόλις έκλεισαν οι πόρτες του αεροσκάφους και όλοι οι επιβάτες είχαν φτάσει πλέον στις θέσεις τους, ο κύριος Κούκλος έβγαλε το καπέλο του κι εγώ το δικό μου και τα γυαλιά ηλίου μου, χαρίζοντάς του ένα συνωμοτικό χαμόγελο.

«Λες να είμαστε ασφαλείς τώρα;» τον ρώτησα πειραχτικά, χαμηλόφωνα, νιώθοντας πως, παρά την πρόσφατη επιφυλακτικότητά του, οι πρόχειρες μεταμφιέσεις μας και ό,τι είχε προηγηθεί, είχαν δημιουργήσει έναν δεσμό ανάμεσά μας.

Μου έριξε ένα διστακτικό βλέμμα. «Είσαι από αυτούς που μιλάνε, ε;»

Τον κοίταξα καχύποπτα. «Τι πάει να πει αυτό;»

«Στις πτήσεις, είτε κάθεσαι δίπλα σε κάποιον που θέλει να μιλάει όλη την ώρα είτε σε κάποιον που προτιμάει να τον αφήνουν στην ησυχία του».

«Α», είπα. «Κι εσύ προτιμάς να σε αφήνουν στην ησυχία σου».

Σούφρωσε τα χείλη του σε μια γκριμάτσα που υπαινισσόταν, *Ιδανικά, ναι, παρακαλώ*.

«Μάλιστα», είπα, χωρίς να σκοπεύω να του αφήσω να έχει τον τελευταίο λόγο. «Μήνυμα ελήφθη». Έκανα πως κλείνω το στόμα μου με φερμουάρ, αλλά κότσαρα στη μούρη μου κι ένα ειρωνικό χαμόγελο για να καταλάβει πως θεωρούσα ότι φερόταν σαν μαλάκας.

Γύρισε ξανά στο κινητό του.

Άκουσα με μεγάλη προσοχή τις οδηγίες ασφαλείας πριν από την απογείωση και μελέτησα επισταμένως την κάρτα με οδηγίες που υπήρχε στη θέση μου, παρόλο που, απέναντι στην αδιάφορη άνεση με την οποία φερόταν εκείνος, ένιωθα απίστευτα πρωτάρα κι άβγαλτη. Μόλις το αεροπλάνο απογειώθηκε, έχοντας πάντα επίγνωση του σιωπηλού άντρα δίπλα μου, που πλέον είχε βάλει κι έβλεπε κάποια ταινία, αποφάσισα να δοκιμάσω κι εγώ το σύστημα ψυχαγωγίας. Αποδείχτηκε πιο

δύσκολο απ' όσο φαινόταν, γιατί δεν μπορούσα καν να βγάλω το χειριστήριο από τη μικρή του θήκη. Προσπαθώντας να είμαι διακριτική, ώστε να μη διαφημίσω την τραγική ανικανότητά μου, κάθε τόσο εγκατέλειπα την προσπάθεια και επανερχόμουν ανά δύο λεπτά, σαν γάτα που παίζει με ποντίκι στριμωγμένο στη γωνία, αλλά όσο κι αν τραβούσα το τηλεχειριστήριο, όσο κι αν το πίεζα και το σκάλιζα από δω κι από κει, αυτό το καταραμένο μαραφέτι δεν έλεγε να βγει.

Ακούστηκε ένας βαρύς αναστεναγμός από τ' αριστερά μου και ο καπετάν Κατσούφης έβγαλε τα ακουστικά του.

«Χρειάζεσαι βοήθεια;» με ρώτησε.

«Εε, ναι, ευχαριστώ. Δεν είμαι μαθημένη σ' αυτό το… μοντέλο».

«Ορίστε».

Εννοείται ότι το έβγαλε με τη μία.

Τα δάχτυλά του άγγιξαν φευγαλέα το χέρι μου και παραλίγο να μου πέσει το ηλίθιο τηλεχειριστήριο. Με κοίταξε πεταχτά, τα μάτια του στένεψαν για μια στιγμή, προτού το βλέμμα του γλιστρήσει στα χείλη μου. Η κλεφτή ματιά ήταν τόσο γρήγορη, που σχεδόν θα μπορούσα να πιστέψω πως την είχα φανταστεί.

«Ευχαριστώ. Δεν ξέρω…» Η φωνή μου έσβησε, γιατί το άτομο είχε ήδη ξαναβάλει τα ακουστικά του. Η κίνησή του ήταν απότομη και κοφτή, ενώ το σώμα του σφίχτηκε και έγειρε ελαφρά μακριά μου, σαν να ήθελε να βάλει όσο περισσότερη απόσταση μπορούσε ανάμεσά μας.

Θιγμένη μεν, διασκεδάζοντας δε με τη συμπεριφορά του, τον αγνόησα – τι ζόρι τραβούσε, τέλος πάντων; Άρχισα να χαζεύω το σύστημα ψυχαγωγίας και, προς μεγάλη έκπληξη και χαρά μου, ανακάλυψα πως μπορούσα να δω ζωντανά έναν ποδοσφαιρικό αγώνα. Της δικής μου ομάδας μάλιστα. Της Άρσεναλ. Ήταν πάντα η ομάδα του μπαμπά μου και, μετά τον θάνατό

του, η μαμά συνέχισε να την υποστηρίζει, μόνο που έστρεψε την αφοσίωσή της στη γυναικεία ομάδα. Το να πηγαίνεις να δεις αγώνα γυναικείου ποδοσφαίρου στα μεγάλα γήπεδα είναι πολύ, *πολύ* φθηνότερο από τους αγώνες των αντρών, οπότε η μαμά κι εγώ πηγαίναμε συχνά και βλέπαμε τη γυναικεία ομάδα της Άρσεναλ.

Φόρεσα κι εγώ τα ακουστικά μου και συντονίστηκα ακριβώς τη στιγμή της προαναγγελίας των σχολιαστών, πριν από την έναρξη του πρώτου ημιχρόνου.

Μόλις άρχισε ο αγώνας, πρόσεξα πως ο τύπος έριχνε κλεφτές ματιές στην οθόνη μου, αν και αυτό μπορεί να είχε να κάνει με τα μικρά τινάγματα που έκανα κάθε φορά που μια παίκτρια επιχειρούσε σουτ μέσα στην περιοχή ή πλησίαζε με την μπάλα στα δίχτυα. Αναμφίβολα εξακολουθούσα να του σπάω τα νεύρα – αλλά θα έπρεπε απλώς να το υποστεί. Ανέκαθεν ήμουν εκδηλωτική μπροστά στις οθόνες. Είμαι από τους ανθρώπους που σκύβουν ενστικτωδώς όταν σε μια ταινία ένα αεροπλάνο πετάει προς την κάμερα.

Όταν κραύγασα για ένα πέναλτι που χάθηκε για πλάκα, τον έπιασα να χαμογελάει. Εκείνο το γοητευτικό λακκάκι στο μάγουλό του τραβούσε σαν μαγνήτης την άκρη του ματιού μου.

Στο ημίχρονο, το πλήρωμα μας πρόσφερε άλλο ένα ποτό και βγάλαμε και οι δύο τα ακουστικά μας καθώς μας σέρβιραν αντίστοιχα μια μπίρα κι ένα ποτήρι κρασί, μαζί με σακουλάκια γεμάτα τραγανά αλμυρά σνακ.

«Εις υγείαν», είπα, από στοιχειώδη ευγένεια και ύψωσα το ποτήρι μου, πριν πιω μια γουλιά από το πολύ καλό γαλλικό κρασί μου.

«Ώστε σου αρέσει το ποδόσφαιρο, ε;» με ρώτησε, κοιτάζοντας την οθόνη μου.

«Μόνο το γυναικείο», απάντησα.

«Μάλιστα». Έδειχνε να το διασκεδάζει, αν και ταυτόχρονα φαινόταν μπερδεμένος και παραξενεμένος. «Αλλά… γιατί έτσι;» Ήπιε μια γερή γουλιά από την μπίρα του και έγειρε πίσω στο κάθισμά του, αλλά η προσποιητή αδιαφορία στη στάση του τον πρόδιδε· είχα την αίσθηση πως τον ενδιέφερε πραγματικά η απάντησή μου.

«Πρώτον», είπα σηκώνοντας ένα δάχτυλο, παίρνοντας φόρα με το θέμα, «επειδή οι άντρες είναι τρελές πριμαντόνες μες στο γήπεδο. Δεύτερον», σήκωσα και δεύτερο δάχτυλο, «επειδή οι άντρες είναι τρελές πριμαντόνες μες στο γήπεδο. Τρίτον, το γυναικείο παιχνίδι είναι λίγο πιο αργό, οπότε μπορείς να εκτιμήσεις καλύτερα την τεχνική τους· δεν παίζουν βρόμικα, δεν σωριάζονται κάτω κάθε τρεις και λίγο και δεν έχουν αυτά τα τεράστια, παραφουσκωμένα Εγώ που έχουν οι άντρες ποδοσφαιριστές». Του χάρισα ένα θριαμβευτικό χαμόγελο. «Συν τοις άλλοις, τα εισιτήρια είναι πολύ πιο φτηνά. Έχω πάει αρκετές φορές να δω τη γυναικεία ομάδα της Άρσεναλ στο Στάδιο Έμιρεϊτς».

«Μάλιστα», είπε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

«Εσένα σου αρέσει το ποδόσφαιρο;» ρώτησα κι αμέσως διορθώθηκα. «Συγγνώμη, χαζή ερώτηση. Αμερικάνος δεν είσαι;»

Έγνεψε καταφατικά.

«Ποδόσφαιρο είναι άλλο πράγμα στα μέρη σου. Έπρεπε να ρωτήσω αν σου αρέσει το σόκερ.* Αν και μάλλον δεν ξέρεις και πολλά γι' αυτό, έτσι;»

Έβλεπα στα μάτια του πόσο πολύ διασκέδαζε με όλο αυτό. «Παίζουμε και στην Αμερική σόκερ. Ξέρω τι είναι το οφσάιντ».

---

* Στις Ηνωμένες Πολιτείες και σε ορισμένες άλλες χώρες (Καναδά, Αυστραλία, Ιρλανδία), το ποδόσφαιρο αποκαλείται «σόκερ» (soccer) για να ξεχωρίζει από άλλα αθλήματα που επίσης λέγονται «football» εκεί. (ΣτΜ)

«Α! Άμα ξέρεις το οφσάιντ, τα ξέρεις όλα!» τον πείραξα. «Μωρέ, μπράβο! Η συγκάτοικός μου η Έστερ, ακόμη δεν το έχει καταλάβει και πρέπει να της το έχω εξηγήσει πάνω από δέκα φορές».

Το πρόσωπό μου σκοτείνιασε καθώς θυμήθηκα πως αμφότεροι οι συγκάτοικοί μου, και η Έστερ και ο Τζέιμι, δεν μου μιλούσαν εδώ και δύο εβδομάδες. Εξακολουθούσαν να είναι έξαλλοι μαζί μου και, για να είμαι ειλικρινής, δεν μπορούσα να τους κατηγορήσω. Δεν επρόκειτο ποτέ να ξανακερδίσω την εμπιστοσύνη τους.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε, τη στιγμή που θόλωσαν τα μάτια μου. Η στάση του είχε χαλαρώσει – φαινόταν σχεδόν έτοιμος να σκύψει προς το μέρος μου.

«Ναι. Μια χαρά», απάντησα ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, κι ένα δάκρυ γλίστρησε κι έπεσε.

«Λοιπόν, πού πηγαίνεις;» ρώτησε. Τον κοίταξα έκπληκτη από αυτή την απροσδόκητη αλλαγή στη δυναμική της συζήτησης. Μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν ολοφάνερο πως με κρατούσε σε απόσταση.

«Νέα Υόρκη», είπα και γέλασα βεβιασμένα. «Προφανώς». Άνοιξα τα χέρια μου δείχνοντας το αεροπλάνο, γεμάτο κόσμο που πήγαινε στη Νέα Υόρκη. «Πάω για Χριστούγεννα». Προτίμησα να μην μπω σε λεπτομέρειες, μιας και είχα ήδη ακούσει τα εξ αμάξης από τα τρολ του διαδικτύου για τη βλακεία μου. Δεν ήταν ανάγκη να τα ξαναπεράσω όλα από την αρχή.

«Έχεις οικογένεια εκεί;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι και κατάπια τον κόμπο στον λαιμό μου, ευχόμενη να μπορούσε η μαμά μου να με δει αυτή τη στιγμή. Η Νέα Υόρκη ήταν το όνειρό μας.

«Όχι, πάω απλώς για διακοπές. Εσύ;»

«Επιστρέφω σπίτι. Κατά κάποιο τρόπο».

«Άρα ταξιδεύεις για δουλειά ή για αναψυχή;»

Μια σκιά ανησυχίας σκοτείνιασε το πρόσωπό του.

«Συγγνώμη, είμαι αδιάκριτη. Επαγγελματικό κουσούρι». Σήκωσα και τα δύο χέρια ψηλά. «Για να είμαστε απολύτως ειλικρινείς, είμαι δημοσιογράφος». Ακόμα και τώρα, με διαπερνούσε ένα ρίγος ενθουσιασμού κάθε φορά που το έλεγα. Είχα δουλέψει σκληρά για να φτάσω στο σημείο να το λέω, έχοντας κάνει αμέτρητες πρακτικές και σπουδές δημοσιογραφίας.

«Σκατά». Τώρα έδειχνε πέρα για πέρα τρομοκρατημένος.

«Αλλά δουλεύω στο *Money Weekly*, οπότε δεν με ενδιαφέρουν τα κουτσομπολιά για διασημότητες. Ακόμα κι αν ήξερα ποιος είσαι». Δεν υπήρχε περίπτωση να ομολογήσω πως βρισκόμουν σε διαθεσιμότητα εκείνη την περίοδο. «Αν δεν έχεις αδειάσει το συνταξιοδοτικό ταμείο της εταιρείας σου, δεν ετοιμάζεσαι να αγοράσεις τράπεζα ή να στήσεις κάποιο νέο κερδοσκοπικό επενδυτικό κεφάλαιο, τότε τα μυστικά σου είναι ασφαλή μαζί μου».

«Δηλαδή είσαι στο οικονομικό ρεπορτάζ;» ρώτησε, χαλαρώνοντας αμέσως. Και πρόσεξα ξανά εκείνο το χαριτωμένο, λοξό χαμόγελο στο στόμα του.

«Ναι, περνάω τις μέρες μου γράφοντας για συναρπαστικά πράγματα όπως συντάξεις και τράπεζες, καθώς και για πραγματικά ενδιαφέροντα θέματα, όπως τα επιτόκια, ο στασιμοπληθωρισμός και η νομισματική πολιτική».

Έδειξε να ξαφνιάζεται ευχάριστα κι εγώ χάρηκα βλέποντας πως με κοίταζε πλέον με άλλο μάτι.

«Το ξέρω. Δεν μου φαίνεται». Έφταιγαν μάλλον τα ατίθασα, μακριά μαλλιά μου, τα ντελικάτα χαρακτηριστικά μου και η λιγνή σιλουέτα μου. Επίσης, ό,τι κι αν φορούσα –και είχα δοκιμάσει τα πάντα– ποτέ δεν έδειχνα στιλιστικά προσεγμένη. Μπορεί να φορούσα ταγέρ, αλλά το πουκάμισό μου ποτέ δεν

έμενε χωμένο στη φούστα ή στο παντελόνι. Αν έδενα φουλάρι στον λαιμό μου, μέσα σε πέντε λεπτά θα έδειχνε στραβό. Και μην αρχίσω να μιλάω για αυτό το έργο του Σατανά που λέγεται καλσόν. Είναι λες και κατασκευάστηκαν αποκλειστικά για να χάνουν πόντους, ακόμα κι εκείνα τα χοντρά, πάχους ενενήντα εκατομμύριων ντενιέ, που φοράνε οι γιαγιάδες.

«Τώρα μου κίνησες την περιέργεια. Δηλαδή, πώς ακριβώς πρέπει να δείχνει μια δημοσιογράφος του οικονομικού;»

«Ε, ξέρεις τώρα. Ελκυστική. Κομψή. Με μαύρο ή σκούρο μπλε ταγέρ. Δολοφονικά τακούνια. Χαρτοφύλακα. Ναι, θέλει στάνταρ χαρτοφύλακα. Είχα έναν κάποτε». Έκανα μια θλιμμένη γκριμάτσα.

Γέλασε κι ανταλλάξαμε ένα χαμόγελο. Κάτι φτερούγισε μέσα μου. Άλλαζε τόσο πολύ το πρόσωπό του όταν γελούσε και φωτίζονταν τα μάτια του.

«Τι του συνέβη;»

«Δεν μπορούσα να τα βγάλω πέρα μ' αυτό το παλιόπραμα. Συνέχεια κοπανούσα τα πόδια μου πάνω του. Ειλικρινά, έμοιαζα λες και είχα παίξει ποδόσφαιρο με ένα κοπάδι γαϊδούρια. Ήμουν γεμάτη μελανιές».

«Πρόσεξα πως έπεσες πάνω στο τραπεζάκι του καφέ καμιά δυο φορές». Το βλέμμα του κατέβηκε στα πόδια μου. «Μήπως να έκοβες λίγο ταχύτητα;»

«Μιλάς σαν τη μαμά μου. Πάντα έλεγε πως βιαζόμουν υπερβολικά να κάνω τα πάντα. Ξεκίνησα να περπατάω όταν ήμουν εννιά μηνών».

«Κι εγώ το ίδιο. Ένα γεγονός για το οποίο η μαμά μου είναι πολύ περήφανη. Ήξερα και να κλοτσάω μπάλα».

«Εντυπωσιακό», τον πείραξα και τα μάτια του σπίθισαν παιχνιδιάρικα κοιτάζοντάς με. «Και, για πες, ανέπτυξες κανένα άλλο ταλέντο μεγαλώνοντας;»

Με κοίταξε πονηρά και μου πέσανε τα μούτρα. «Αχ, Θεέ μου, συγγνώμη. Δεν ήταν σεξουαλικό υπονοούμενο». Κούνησα το κεφάλι μου με προσποιητή απελπισία πριν προσθέσω: «Απλώς, όλη την ώρα, μου ξεφεύγουν πράγματα από το στόμα—»

Άφησε ένα πνιχτό γελάκι, που γρήγορα μετατράπηκε σε κανονικό γέλιο.

Έκρυψα το πρόσωπό μου στην παλάμη μου. «Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι τα είπα απανωτά αυτά τα δύο. Τι θα σκεφτείς για μένα;»

«Ότι είσαι ενοχλητική, αλλά και κάπως… γλυκιά». Ακόμα κι αυτός ξαφνιάστηκε με τα λόγια του. «Θέλω να πω…» Τώρα ήταν σειρά του να κοκκινίσει και ήταν τόσο αναπάντεχο και τόσο χαριτωμένο, που ένιωσα την ανάγκη να τον σώσω.

«Λέω να κρατήσω το "γλυκιά" πάντως. Για να είμαι ειλικρινής, το Εγώ μου είχε ανάγκη από μια μικρή τόνωση. Τον τελευταίο καιρό έχει ποδοπατηθεί».

«Ξέρω ακριβώς πώς είναι αυτό», είπε και το πρόσωπό του μαλάκωσε από συμπόνια. «Το δικό μου έχει διαλυθεί εντελώς».

«Λυπάμαι. Κι εμένα το ίδιο».

Βυθιστήκαμε για λίγο στη σιωπή, αναλογιζόμενοι ο καθένας τα δικά του.

«Ωστόσο», είπα ζωηρά, «δεν χρειάζεται να τα σκεφτόμαστε τώρα αυτά. Βρισκόμαστε τριάντα χιλιάδες πόδια πάνω απ' όλες αυτές τις μαλακίες. Ας απολαύσουμε απλώς την πτήση. Νομίζω πως ετοιμάζονται να σερβίρουν φαγητό».

«Ωραία. Πεθαίνω της πείνας. Πριν από ώρες ζήτησα σε κάποια να μου φέρει ένα μίζερο σακουλάκι τσιπς. Ξέρεις ότι για να γεμίσει ένα τέτοιο σακουλάκι θυσιάζεται σχεδόν μισή πατάτα;»

«Και σου έφερε μόνο ένα; Απαράδεκτο. Κι ήταν και δωρεάν. Θα περίμενε κανείς ότι θα σου έφερνε περισσότερα. Έχω ένα έξτρα KitKat στην τσάντα μου, αν θέλεις».

Με άλλο ένα από εκείνα τα γέλια που φώτιζαν τα μάτια του, κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Όχι. Κράτα το εσύ. Είσαι πολύ καλόκαρδη… Μιλάω για πριν… Ελάχιστοι άνθρωποι θα έκαναν αυτό που έκανες. Ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους σου και θα μπορούσα να είχα δείξει περισσότερη ευγνωμοσύνη… Απλώς ξαφνιάστηκα όταν ήρθες και έκατσες…» Κατέβασε το βλέμμα στα γόνατά του.

«Κι εγώ, για να είμαι ειλικρινής», είπα. «Απλώς σκέφτηκα πως χρειαζόσουν… λίγη βοήθεια». Του χαμογέλασα συμπονετικά. «Πέρασα…» Δεν ήμουν σίγουρη πως ήθελα να του αποκαλύψω τι είχε συμβεί τελευταία στη ζωή μου. Εκείνη τη στιγμή ήταν εντυπωσιασμένος που τον είχα σώσει. Αν ήξερε τι χάος είχα προκαλέσει με όλα τα άλλα, ίσως να μη με έβλεπε πια με τον ίδιο τρόπο. «Πέρασα δύσκολα τελευταία. Καταλαβαίνω».

«Ακόμα κι έτσι, ήσουν το κάτι άλλο».

«Το ξέρω», είπα μ' ένα φωτεινό χαμόγελο, κάνοντάς τον να γελάσει ξανά.

Μπράβο μου. Ο θρίαμβος που κατάφερνα να του αποσπώ τόσα γέλια σχεδόν με μεθούσε.